

За такого підходу, можна стверджувати, що для побудови стратегії розвитку малих міст у глобальній економічній системі інформаційно-аналітичну діяльність слід ототожнювати:

- 1) з логікою наукового дослідження;
- 2) із засобом підготовки діагнозу ситуацій на ринках;
- 3) із засобом отримання інформації при виробленні економічної політики;
- 4) із основним джерелом стратегічної інформації.

Створення ефективних методів аналізу соціально-економічної ситуації на рівні місцевого самоврядування у цілому залежить від виконання таких умов:

— формування єдиних баз даних, які б акумулювали всі необхідні дані про господарюючі суб'єкти на підставі порядку, затвердженого Кабінетом Міністрів України;

— розвитку технологій доступу до інформаційних ресурсів, що формуються на різних рівнях влади, необмеженому колі осіб у мінімально можливий термін;

— доступність інформаційних ресурсів має бути не тільки законодавчо закріплена, а й реалізована на практиці.

Формування, створення таких умов дозволять ефективно використовувати інформаційні ресурси в управлінні соціально-економічним розвитком певного малого міста чи країни в цілому.

Німченко Н. С.,

*асистент кафедри міжнародного обліку і аудиту,
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»*

АНАЛІТИЧНА СКЛАДОВА У СТРАТЕГІЧНОМУ УПРАВЛІННІ ЕКОНОМІЧНИМИ СУБ'ЄКТАМИ

Управління економічними системами в умовах ринкового середовища передбачає чітку визначеність його перспективного розвитку. Таке управління передбачає визначеність стратегії діяльності як сукупності виважених дій у досягненні глобальної мети і адекватну реакцію при формуванні сприятливого середовища і виникненні загроз у досягненні успіху. Стратегії якими керуються суб'єкти економіки в наш час, у своїй виробничо-фінансовій діяльності, розробляються і втілюються у життя за допомогою стратегічного управління.

Об'єкт стратегічного управління — це потенціал підприємства, який включає трудові, матеріальні, фінансові, інформаційні

ресурси, залучені в господарську діяльність підприємства і які здатні визначати конкурентоспроможність підприємства в довгостроковому періоді.

Суб'єкт стратегічного управління — це вища, іноді середня ланка управління підприємством яка спроможна сформулювати, розробити та реалізувати стратегію розвитку. Взаємодія об'єкта і суб'єкта утворює систему стратегічного управління.

В останні роки вже досить багато написано про стратегії, стратегічне планування та управління. У західній і східній теоріях управління стратегічна діяльність визнана як окремий, перспективний предмет дослідження. В Україні, на жаль, ще не зайняли належного місця саме аналітичні прийоми щодо оцінки стратегічної діяльності економічних суб'єктів. Думки більшості керівників підприємств щодо потреби освоєння та застосування стратегічного управління в умовах діяльності вітчизняних підприємств коливаються від ствердження про неможливість використання досвіду зарубіжних корпорацій на українських підприємствах до дуже обережного погодження з тим, що окремі елементи стратегічного управління, певно, будуть корисними в недалекому майбутньому. Теоретично кожне підприємство має свої цілі та стратегії, які регламентують його діяльність. Такий комплекс, як «цілі—стратегії» визначають основні напрямки пошуку ринкових можливостей, підтримують у запланованих межах витрати, визначають кількість та кваліфікацію персоналу. Ідеї стратегічного управління поступово поширюються через літературу, семінари та конференції, елементи його опановуються деякими організаціями. Однак знання щодо аналізу стратегічного управління ще не набули практичного застосування в повному обсязі. І головне тут — відсутність здібностей думати та керувати стратегічно. Натомість, безліч часу витрачається на пошуки панацеї від скрутного становища підприємства.

Незважаючи на це, значних результатів у розв'язанні наукових проблем теорії, методології та організації даного аналітичного процесу вже досягнуто, але питання їх адаптації до сучасних умов господарювання залишаються невивченими або вивченими не в повному обсязі. Разом з тим тенденція до диференціації та інтеграції економічних наук, розвиток конкурентного середовища ставлять нові завдання перед науковцями щодо поліпшення теоретико-методологічних засад аналітичного процесу. Від їх вирішення залежить подальший розвиток і поліпшення аналітичного забезпечення управлінських рішень, що дає можливість оптимізувати систему управління, підпорядковану підвищенню конкурентоспроможності вітчизняних підприємств. Очевидно що необхідно проаналізувати

умови виникнення та поширення стратегічного планування, а згодом і стратегічного управління в різних країнах і порівняти ці процеси з поточною ситуацією, що склалася в економіці України.

Сфера аналізу та управління економічними суб'єктами нині являється найскладнішою, і це, в свою чергу, доводить необхідність пошуку нових підходів до методики стратегічного управління.

Слід знайти цільові орієнтири, що є вирішальними для успіху підприємства, ідентифікувати їх, виробити критерії та вжити заходів щодо їхнього досягнення — саме в цьому й полягає аналітична складова стратегічного управління, зокрема економічними суб'єктами.

Савчук Л. І.,
*канд. екон. наук, доцент кафедри обліку
у бюджетній та соціальній сфері,
Тернопільський національний економічний університет*

ІНТЕЛЕКТУАЛІЗАЦІЯ ВИРОБНИЦТВА ЯК ВИРІШАЛЬНИЙ ЧИННИК ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Настання епохи економіки знань, проголошене ще в середині ХХ століття американським економістом-дослідником Махлупом, на сьогодні є загально визнаним фактом. Інтелектуалізація виробництва на основі активного використання новітніх інформаційних технологій стає вирішальним чинником економічного розвитку на всіх рівнях господарювання. Питома вага інтелектуальної складової в кінцевій ціні продукту в сумарному обсязі нерідко перевищує всі інші ціноутворюючі чинники, разом взяті. Зважаючи на це, першочерговим напрямом підвищення ефективності функціонування суб'єктів господарювання на сучасному етапі економічного розвитку повинно стати забезпечення інтенсифікації інноваційної діяльності за умови якомога більш повного використання людського потенціалу.

Для України актуальність розв'язання даної проблеми має першочергове, навіть вирішальне значення, що зумовлено насамперед особливостями економічних процесів, які тут відбуваються.

У системі чинників, які впливають на ефективність використання трудових ресурсів, вирішальна роль належить організаційно-економічному механізму управління. До основних блоків механізму управління діяльності підприємства слід віднести наступні: нормативно-правове забезпечення, організаційно-економічне забезпечення, інформаційне забезпечення.